

nerne driver erhvervsmaessig virksomhed, og reglen i § 10 om, at en pantefoged og en toldfoged kan fortsætte udpantningsforretningen uden for vedkommende kommune eller tolddistrikt, nødvendiggør en ændring af reglerne om, hvilken foged der skal afgøre indsigelser. Man kunne tænke sig at henlægge afgørelsen til fogeden på det sted, hvor udpantningen foretages. I almindelighed vil behandlingen af indsigelser mod en udpantning dog ikke kræve særligt lokalkendskab, og for skyldneren vil det være lettest, at indsigelsen kan fremsættes over for fogeden på det sted, hvor han har bopæl eller driver virksomhed. Foretages et stort antal udpantningsforretninger af toldfogeden på dennes kontor, kunne en sådan regel endvidere føre til en mindre heldig ophobning af sager hos fogeden på det sted, hvor toldfogeden har kontor. Det er tvivlsomt, hvilken regel der vil virke mest hensigtsmæssigt, men det må være af betydning, at der fastsættes en klar regel.

Efter forslaget er det fogeden i den retskreds, hvor skyldneren har hjemting, der skal afgøre spørgsmålet. Er udpantningsforretningen i medfør af § 8 begyndt på det sted, hvorfra erhvervsvirksomheden drives, er det dog fogeden i den retskreds, hvor virksomheden ligger, der skal foretage det fornødne. Derimod er det uden betydning for kompetencen, om told- eller pantefogeden har begyndt forretningen på sit kontor, jfr. § 9, eller om en udpantningsforretning i medfør af § 10 er kontinueret uden for vedkommende kommune eller tolddistrikt.

Til § 6.

Efter retsplejelovens § 598 kan udpantning for en fordring ikke finde sted, før fogeden ved kendelse har „autoriseret“ fordringen til udpantning. Kendelsen træder i stedet for den dom, der i almindelighed danner grundlag for udlæg. Dommerforeningen har i skrivelse af 17. august 1944, der blev tiltrådt af justitsministeriet og indenrigsministeriet udtalt, at det, for at autorisation kan finde sted, er nødvendigt, at der foreligger sådanne oplysninger, at det er muligt for fogeden at skønne over, om fordringen er udstyret med udpantningshjemmel, om tidspunktet for udpantningen er kommet, og om udpantningsretten er forældet. I almindelighed påføres kendelsen udpantningsbegæringen med et stempel ved en ekspedition af sædvanligvis rent rutinemæssig karakter.

Den danske Dommerforening har i skrivelse til justitsministeriet af 20. februar 1969 udtalt, at kravet om autorisation til udpantning for skatter og afgifter, som opkræves af kommuner eller toldvæsen, samt for amtstueskatter straks bør ophæves. Foreningen af Dommerfuldmægtige har i skrivelse

af 15. februar 1969 udtalt sig på samme måde. Justitsministeriet finder heller ikke, at der er behov for en kontrol af den omhandlede art med hensyn til de ydelser, der omfattes af lovforlaget. Specielt med hensyn til spørgsmålet om udpantningshjemmel bemærkes, at pante- og toldfogeder sædvanligvis vil have nøje kendskab til, hvilke ydelser der kan inddrives ved udpantning. Udpantningsbegæringer til sognefogeden, der ikke som udlægsrekvisitioner skal pæssere fogeden, jfr. retsplejelovens § 600 vil hidrøre fra amtstuen eller en af justitsministeren i medfør af forslagets § 1, stk. 2, godkendt myndighed. Fremsetter skyldneren indsigelse, skal sagen forelægges fogeden, jfr. retsplejelovens § 604. Sognefogeder og de øvrige i loven nævnte myndigheder kan, hvis de skulle være i tvivl om en udpantningshjemmel, få vejledning hos fogeden. På denne baggrund foreslås, at kravet om udpantningskendelse for de ydelser, der omfattes af lovforlaget, ophæves.

Ophævelse af krav om autorisation overflødig gør bestemmelsen i inddrivelseslovens § 1 om, hvilken foged der skal afsige kendelse om udpantning.

Til § 7.

Efter retsplejelovens § 599 skal udpantningsbegæringen med fogedens kendelse forkyndes for skyldneren med mindst 5 dages varsel. Som hovedregel påhviler forkyndelsen rekvirenten, det vil her sige den myndighed, der opkræver eller inddriver den pågældende ydelse. Forkyndelsen skal ske efter de almindelige regler i retsplejelovens kapitel 17. Ved inddrivelse af statskatter, bankhæftelsesrenter, brandhjælpsspenge, kommuneskatter og alle andre afgifter til det offentlige samt tiendeydelser og alle andre lignende indtægter, som inddrives ved udpantning hos beboerne af et sogn eller en kommune, kan forkyndelse for de enkelte skyldnere ifølge inddrivelseslovens § 2, stk. 1, erstattes af en bekendtgørelse om, at restancerne af fogeden er godkendt til udpantning, og at denne vil blive påbegyndt uden videre varsel en bestemt angiven dag. Bekendtgørelsen skal ske mindst en uge inden denne dag på den måde, som under hensyntagen til stedets skik og brug fastsættes af fogeden eller for så vidt angår skatter og afgifter, der opkræves ved kommunernes foranstaltning, af kommunalbestyrelsen. For så vidt angår afgifter der opkræves af toldvæsenet, fastsættes bekendtgørelsesmåden af finansministeren. Dagen for udpantningens påbegyndelse fastsættes af fogeden, for så vidt angår de lige nævnte skatter og afgifter efter forhandling med kommunalbestyrelsen eller toldvæsenet.

De gældende regler opretholdes i det væsentlige